

Linwood Barclay

Onhoudbaar

ISBN 978-90-225-8282-4
ISBN 978-94-023-1069-6 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Parting Shot*
Vertaling: Waldemar Noë
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: Elisabeth Ansley/ArcAngel.com
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Barclay Perspectives, Inc., 2014
Nederlandstalige uitgave © 2018 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

voor Neetha

1

Cal Weaver

Laatst kwam ik in Promise Falls iemand op straat tegen, een vrouw die ik nog kende uit de tijd dat ik hier agent was – voordat ik naar Griffon bij Buffalo vertrok en privédetective werd.

‘O, ik wist niet dat je weer terug bent gekomen,’ zei ze. ‘Hoe is het met Donna? En je zoon? Scott was het toch?’

Ik weet nooit zo goed wat ik met dit soort vragen moet. Maar ik zei: ‘Ik ben alleen tegenwoordig.’

Ze keek me vol medeleven aan en knikte begrijpend. ‘Zulke dingen gebeuren,’ zei ze. ‘Ik hoop dat het op een redelijke manier is verlopen, en dat jullie nog steeds met elkaar praten.’

Ik toverde mijn beste glimlach tevoorschijn. ‘We spreken elkaar elke avond,’ zei ik.

Ze glimlachte terug. ‘Nou, dat is dan goed, toch?’

2

Rechercheur Barry Duckworth van de Promise Falls Police zat achter zijn bureau toen zijn telefoon rinkelde. Hij greep de hoorn van de haak.

‘Duckworth,’ zei hij.

‘Met Bayliss.’ Trent Bayliss, de brigadier die de balie van het politiebureau bemande.

‘Ja?’

‘Ik heb er nu eentje voor je...’ Het lukte Bayliss niet om de hilariteit in zijn stem te verbergen.

‘Waar heb je het over?’

‘Een jongen die door de straten zwierf. Nadat hij hier binnen was gebracht, zei hij dat hij een rechercheur wilde spreken. Dus ik stuur hem jouw kant op. Hij zegt dat hij Gaffney heet. Brian Gaffney. Maar hij heeft geen identiteitsbewijs bij zich.’

‘Wat heeft hij te vertellen?’ vroeg Duckworth.

‘Dat kun je beter van hemzelf horen. Ik wil de pret niet bederven.’ Bayliss hing op.

Barry Duckworth legde de hoorn behoedzaam op de haak. Bayliss kon het dan misschien wel grappig vinden, maar dat gold niet voor Barry. Hij keek anders tegen zijn werk aan dan vroeger. Het had hem iets langer dan een jaar geleden bijna zijn leven gekost, en sindsdien was niet alleen zijn baan, maar ook zijn blik op de wereld veranderd.

Hij dacht dat de dingen niet meer zo vanzelfsprekend waren. Hij wist dat het een cliché was, maar hij zag elke nieuwe dag als een geschenk. Elke ochtend dacht hij terug aan het moment waarop hij er bijna niet meer was geweest. Zijn herstel had een tijd geduurd. Ze hadden een aardige klus aan hem gehad in het ziekenhuis, er was zelfs wat plastische chirurgie in zijn gezicht aan te pas gekomen.

Het meest ongelooflijke was misschien wel dat hij het afgelopen jaar was afgevallen. Veertien maanden geleden woog hij nog honderdveertig kilo, en nu zat hij op honderdzeventien. Hij was dus drieëntwintig kilo

kwijtgeraakt. Hij had een tijdje nieuwe gaatjes in zijn riem gemaakt zodat hij zijn eigen broeken steeds strakker aan kon snoeren, maar zijn vrouw, Maureen, zei dat hij er belachelijk uit begon te zien. Ze had hem als een klein jongetje naar een herenmodewinkel meegesleept en nieuwe kleren voor hem gekocht.

Maar hij had zijn oude broeken nog in de kast liggen. Voor het geval dat. Er zou een tijd kunnen komen dat hij de verleidingen van Dunkin' Donuts wederom niet zou kunnen weerstaan.

Het was al lang geleden dat hij er een had gehad.

En hij gaf het ronduit toe: hij miste ze. Maar hij vond het belangrijker om springlevend en gezond te zijn.

Maureen was een geweldige steun voor hem geweest. Ze had al eerder geprobeerd om zijn eetpatroon te veranderen. Vlak na het ongeluk was ze zó blij dat hij nog leefde dat ze hem overlaadde met zelfgemaakte cakes en taarten – niemand kon een citroen-meringetaart maken als Maureen – maar het was Barry die haar zei ermee te stoppen. Hij vertelde haar dat hij had nagedacht. Hij zou beter op zijn gezondheid letten. Hij zou beter voor zichzelf zorgen.

En daarom lag er nu een banaan op zijn bureau. Een bruin uitgeslagen banaan, die er al sinds gisteren lag.

Barry was vastbesloten waar het zijn gezondheid betrof, iets wat hij niet van zijn carrière kon zeggen. Het was in zijn hoedanigheid van politierechercheur dat hij ternauwernood aan de dood was ontsnapt.

Hij vroeg zich af of hij niet wat anders moest gaan doen. Het probleem was echter dat hij niet wist wat.

Hij zat al meer dan twintig jaar bij de politie. Het was niet zo dat hij nu nog voor tandarts kon gaan studeren. Oké, dat was misschien een slecht voorbeeld. Hij begreep niet waarom iemand tandarts zou willen worden. Hij bezocht nog liever honderd plaatsen delict dan dat hij zijn vingers in iemands mond moest stoppen. Accountant dan, dat was nog eens een prettige, veilige baan. Niemand sloeg je tot moes omdat je accountant was.

Terwijl Duckworth probeerde te leven met het feit dat hij er bijna niet meer was geweest, worstelde het stadje waarin hij woonde met de terugkeer naar een normale toestand. Honderden voorbeeldige burgers van Promise Falls – onder wie een aantal minder voorbeeldige – hadden een jaar eerder tijdens een catastrofale gebeurtenis de dood gevonden. Men hield niet op erover te praten; maar tegenwoordig kon het wel een hele dag duren, en soms zelfs wel twee dagen, voordat iemand er weer over begon.

De bezoekers vormden het grote probleem. Het was – op een veel kleinere schaal natuurlijk – een beetje zoals de ingestorte Twin Towers, toen toeristen elkaar fotografeerden bij Ground Zero. Het stadje in de staat New York was een uithangbord voor persoonlijke vergelding geworden, en bijna dagelijks werden er selfies gemaakt voor het bord waar ‘Welcome to Promise Falls’ op stond.

Duckworth leunde achterover in zijn bureaustoel en hield zijn blik op de deur gericht. Hij ging open en er stond een jongen die met een verbijs-terde blik naar binnen keek.

Hij moest op zijn hoogst zo’n zestig kilo wegen. Hij was mager, blank, begin twintig en ongeveer 1,80 meter lang. Kortgeknipt zwart haar en een baard van drie dagen. Hij droeg een spijkerbroek en een donkerblauw overhemd. Terwijl zijn ogen nerveus heen en weer scho-ten, nam hij de researchkamer in zich op. Duckworth verhief zich uit zijn stoel.

‘Meneer Gaffney?’

De man keek naar Duckworth met knipperende ogen. ‘Dat ben ik.’

Duckworth wenkte hem naar binnen en wees op de stoel naast zijn bureau.

‘U kunt hier gaan zitten.’

Brian Gaffney – die zijn samengevouwen handen voor zich uit hield en licht voorovergebogen stond, alsof hij zichzelf kleiner wilde maken – ging zitten. Hij bleef om zich heen kijken, ook naar het plafond, als iemand die een grot heeft betreden en kijkt of er vlermuizen boven hem hangen.

‘Meneer Gaffney?’

Gaffneys angstige ogen richtten zich op Duckworth. ‘Ja?’

‘Ik ben rechercheur.’ Hij hield een pen in zijn hand om direct aantekeningen te kunnen maken. ‘Kunt u mij uw naam spellen, meneer Gaffney?’

Gaffney deed het.

‘Heeft u ook een tweede voornaam?’

‘Arthur,’ zei hij. ‘Zijn we hier veilig?’

‘Pardon?’

Gaffneys hoofd bewoog zich met korte, snelle rukken, als een vogel die zijn omgeving in zich opneemt. Hij bracht zijn stem terug tot een gefluis-ter toen hij zich naar de rechercheur toe boog. ‘Ze kunnen me nog steeds in de gaten houden.’

Duckworth legde zijn hand lichtjes op de arm van de jongeman. Gaff-ney keek ernaar, alsof hij niet zeker wist wat het was.

‘Je bent hier veilig,’ verzekerde Duckworth hem. Alleen Bayliss zou zo

iemand hilarisch vinden, dacht hij. Waar Gaffney bang voor was zou best ingebeeld kunnen zijn, maar de angst in zijn ogen was levensecht.

Gaffney rilde. ‘De verwarming zou hier wel aan kunnen.’

Het was zo’n vijftiengraden in de kamer. De airconditioning had aan moeten slaan, maar dat was niet gebeurd.

Duckworth stond op, trok zijn colbert uit en drapeerde die over de schouders van de jongen. ‘Zo beter?’

Gaffney knikte.

‘Wilt u koffie?’ vroeg de rechercheur. ‘Dat warmt op.’

‘Oké,’ zei Gaffney zacht.

‘Wat wilt u erin?’

‘Ik... Het maakt niet uit, als de koffie maar warm is.’

Duckworth liep door de kamer naar de tafel waar het koffiezetapparaat op stond. Hij schonk een redelijk schone mok vol, deed er een suikerklontje en poedermelk in en reikte hem Gaffney aan.

De jongen hield de mok met beide handen vast, bracht hem naar zijn lippen en nam een slokje terwijl Duckworth weer ging zitten en zijn pen oppakte. ‘Wat is uw geboortedatum, meneer Gaffney?’

‘16 april 1995.’ Hij keek toe hoe Duckworth het opschreef. ‘Ik ben geboren in New Haven.’

‘Uw huidige adres?’

‘Ze kunnen hier zijn,’ zei Gaffney, die zijn stem weer liet zakken. ‘Ze kunnen een menselijke vorm aannemen.’

Duckworths pen stopte met schrijven. ‘Wie zijn “ze”, meneer Gaffney?’

Gaffney knipperde met zijn ogen en zei: ‘Hunter Street 87. Unit 201.’

Duckworth was een moment uit het veld geslagen. ‘Dat is een appartement?’

‘Ja.’

‘En u woont alleen, meneer Gaffney?’

‘Ja.’ Een volgend knikje. Gaffneys blik richtte zich op de banaan die op Duckworths bureau lag.

‘Wat voor werk doet u?’

‘Fijnreiniging. Gaat u die opeten?’

Duckworth wierp een blik op het bruine stuk fruit. ‘Eh, wilt u het?’

‘Ze hebben me niets te eten gegeven. Ik heb al heel lang niets meer op.’

Duckworth pakte de banaan en gaf hem aan Gaffney, die hem voorzichtig aannam. Toen stak hij hem in zijn mond zonder de schil eraf te trekken, hij beet zo hard dat zijn tanden er dwars doorheen gingen. Hij kauwde snel en nam nog een grote hap, wederom met schil en al.

Al kauwend zei hij: 'Weet u wat fijnreiniging is?'

Duckworth was afgeleid door wat hij net had aanschouwd. 'Pardon?'

'Fijnreiniging.' Hij stak het laatste stukje banaan in zijn mond en spoelde het weg met een slok koffie. 'Weet u wat dat is?'

'Nee.'

'Stel dat je je auto wilt laten wassen, dan kun je hem ook laten fijnreïngen. Dat is een superwasbeurt. Ik werk bij Albany Detailing.'

'Dus dat is in Albany?'

De jongen schudde zijn hoofd. 'Nee, hier in Promise Falls. Het is een filiaal.'

'Meneer Gaffney, de politie heeft u zwerfend op straat aangetroffen. Toen ze u naar het bureau brachten, zei u dat u een rechercheur wilde spreken.'

'Dat klopt.'

'Dus waar kan ik u mee helpen?'

'Het was een vergissing,' zei hij.

'Wat bedoelt u?'

Het moest minstens de tiende keer zijn dat Gaffney zijn blik door de kamer liet gaan. Vervolgens fluisterde hij tegen Duckworth: 'Het valt buiten uw jurisdictie.'

'Dat is dan jammer.'

'Ik bedoel, wat kunt u doen?' Gaffney haalde zijn schouders op. 'Hen arresteren?'

'Arresteren? Wie?'

'Wat voor dag is het vandaag?'

'Woensdag.'

Gaffney dacht hierover na. 'Dus waren het... twee nachten. Het gebeurde op maandagavond, en het is nu woensdag, dus twee nachten. Tenzij het natuurlijk de volgende woensdag is, dan is het negen dagen.'

Duckworth legde zijn pen neer. 'Twee nachten van wat?'

'Dat ik bij hen was.' Hij zette de mok neer, streek met zijn hand over zijn kin en voelde de stoppels. 'Het moeten er twee zijn geweest. Als ze me negen dagen hadden gehad, dan zou ik nu een baard hebben.'

Duckworth fronste. 'Hoe bedoelt u, dat ze u hadden?'

'Ik denk dat ik ontvoerd ben,' zei Gaffney, die zijn tong langs zijn lippen liet gaan. 'Kent u Betty en Barney Hill?'

Duckworth schreef snel de namen op. 'Hebben zij u ontvoerd?'

Gaffney schudde zijn hoofd. 'Nee, ze komen uit een boek. Maar het is

echt gebeurd. Ik heb er een oud exemplaar van. *The interrupted journey*, van John G. Fuller. Het is hun ook overkomen.'

'Wat is er gebeurd, Brian?'

'Op 20 september 1961 reden ze terug van de Niagara Falls naar hun huis in New Hampshire. Dat was hier in de buurt, weet u? Ze zijn op zo'n zestig kilometer langs Promise Falls gereden.'

'Oké.'

'Hij was zwart, zij was blank, hoewel dat niets met het verhaal heeft te maken. Tenzij het natuurlijk wel zo was.'

'Ga door.'

'De Hills zagen een helder licht in de hemel. Het volgende moment was het uren later en waren ze al bijna thuis. Maar wat was er in al die uren gebeurd? Dus gingen ze naar een hypnotiseur.'

'Waar zou de hypnotiseur hen mee kunnen helpen?'

'Zich te herinneren wat er in al die verdwenen uren was gebeurd.'

'En lukte dat?'

Gaffney knikte. 'Ze waren meegenomen door een ruimteschip. De buitenaardse wezens hadden experimenten op hen uitgevoerd. Er waren naalden in hun lijf gestoken en dat soort dingen, en daarna hadden ze ervoor gezorgd dat het echtpaar vergeten was dat het ooit was gebeurd.' Hij schudde langzaam zijn hoofd. 'Ik had nooit gedacht dat mij ook zoiets zou overkomen.'

'Oké,' zei Duckworth. 'Dus je wilt zeggen dat er twee dagen uit je geheugen zijn verdwenen?'

'Ja.' Gaffney trilde even, alsof er een elektrische schok door hem heen ging, en nam een slokje koffie.

'Wat is het laatste wat je je kunt herinneren?'

'Ik ben naar Knight's gegaan voor een drankje om, wat zal het geweest zijn, acht uur? Kent u Knight's?'

Ah, dacht Duckworth. Knight's. Een van de bekendste bars in de stad.

'Jawel,' zei de rechercheur.

'Ik dronk een paar biertjes en keek tv. Daarna wordt het nogal wazig.'

'Hoeveel biertjes?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Vier, of vijf. Ik ben er zo'n anderhalf uur geweest, denk ik.'

'Je weet zeker dat je er niet meer hebt gedronken?'

'Nee, dat was alles.'

'Je was erheen gereden?'

Gaffney schudde resoluut zijn hoofd. 'Nee. Vanaf mijn huis kan ik naar

Knight's lopen. Ik wil liever niet worden aangehouden. Heeft u nog zo'n banaan?'

'Nee, helaas. Nog een paar vragen en dan zal ik iets te eten voor je zoeken. Herinner je je dat je Knight's hebt verlaten?'

'Misschien. Volgens mij riep iemand me iets toe vanuit de steeg naast de bar. Daar kun je doorheen lopen om bij het parkeerterrein achter de bar te komen.'

'Was het een man of een vrouw die je iets toeriep?'

'Een vrouw, denk ik. Het was in elk geval de uiterlijke vorm van een vrouw.'

Duckworth ging hier niet op in. 'En wat zei ze?'

Gaffney schudde zijn hoofd. 'Het is allemaal nogal mistig. Daarna is er bijna niets voor twee dagen, tot ik op dezelfde plek wakker word. Ik ben de steeg uit gestrompeld, ik liep wat rond en toen vonden de agenten me. Ik had geen identiteitsbewijs meer. Mijn portemonnee was verdwenen, net als mijn telefoon.'

'Is het mogelijk dat je twee dagen in de steeg hebt gelegen?'

Gaffney schudde weer langzaam zijn hoofd. 'Er lopen voortdurend mensen doorheen. Iemand zou me opgemerkt hebben. En ze zouden daar niet die experimenten op me kunnen hebben uitvoeren.'

Zijn adem begon gejaagder te worden. 'Wat als ze me geïnfecteerd hebben? Wat als ze me een ziekte hebben gegeven?' Hij zette de mok neer en legde een hand op zijn borst. 'Wat als ik een drager ben? Wat als ik u heb besmet? O, man, jesus.'

Duckworth sprak op rustige toon: 'Laten we niet op de zaken vooruitlopen, Brian. We zullen je laten onderzoeken. Waarom denk je dat er experimenten op je zijn uitgevoerd?'

'Ze... namen me ergens mee naartoe. Het kan een ruimteschip zijn geweest, maar ik denk het niet. Er waren lampen, en ik lag op een bed of iets dergelijks, op mijn buik. En ik kan me herinneren dat het er vies rook. Daar hebben ze het gedaan.'

'Wát hebben ze daar gedaan?'

'Het voelde alsof er honderden naalden in me werden geprikt. Waarschijnlijk om monsters te nemen, weet je wel? DNA, misschien?'

Het huilen stond hem nader dan het lachen. Hij keek omhoog, alsof hij dwars door het plafond de hemel zag.

'Waarom ik!' riep hij uit. 'Waarom moest ik het zijn!'

Een paar andere rechercheurs in de kamer wierpen een blik in zijn richting. Duckworth legde zijn hand op de arm van de jongen. 'Brian, kijk me aan. Kijk me aan.'

Gaffney sloeg zijn blik neer en keek Duckworth in de ogen. ‘Het spijt me dat ik zo stom ben geweest hierheen te komen.’

‘Dat was het niet. Ik ga je proberen te helpen. Laten we teruggaan naar die naalden. Waarom denk je dat ze dat hebben gedaan?’

‘Mijn rug,’ zei Gaffney. ‘Hij doet echt pijn. Hij voelt heel ruw, zeg maar. Het prikt als een gek.’

Duckworth aarzelde, en zei toen: ‘Wil je dat ik er even naar kijk?’

Gaffney aarzelde eveneens, alsof hij er niet zeker van was of hij het wel wilde weten. Na een moment zei hij: ‘Mij best.’

Ze stonden allebei op. Gaffney keerde Duckworth zijn rug toe, trok zijn overhemd uit zijn broek en knoopte het los om het tot aan zijn schouders omhoog te trekken.

‘Kunt u iets zien?’ vroeg hij.

Duckworth keek ernaar. ‘Ik geloof van wel.’

Op Gaffneys rug stond ruw getatoeëerd, in zwarte letters van zo’n twee centimeter hoog:

IM THE
SICK FUCK
WHO KILLED
SEAN

‘Meneer Gaffney, wie is Sean?’ vroeg Duckworth.

‘Sean?’ zei hij.

‘Ja, Sean.’

Gaffneys schouders rezen en daalden. ‘Ik ken niemand die Sean heet. Waarom?’

3

Cal

Ik kende de naam Madeline Plimpton.

Het was een vooraanstaande naam in Promise Falls. Ik was nu niet echt een expert als het om de geschiedenis van het stadje ging, maar ik wist dat de Plimptons bij de families hoorden die zich er in het begin van de negentiende eeuw hadden gevestigd. Ik wist dat ze hier de eerste krant hadden opgericht, *The Standard*, en dat Madeline Plimpton alweer enige tijd geleden de twijfelachtige eer had gehad om hem als uitgever op te heffen.

Ik wist niet waarom ze me wilde zien. Tijdens ons telefoongesprek wilde ze het niet zeggen. Cliënten willen dit soort dingen doorgaans niet telefonisch bespreken. Het is al moeilijk genoeg om het er onder vier ogen over te hebben.

‘Het ligt gevoelig,’ zei ze.

Dat lag het meestal.

Ik zou haar stekje geen landhuis willen noemen, maar voor Promise Falls was het behoorlijk chic. Een huis in victoriaanse stijl dat in de jaren twintig moest zijn gebouwd, zo’n vier- à vijfhonderd vierkante meter, een stuk van de weg af gelegen met een cirkelvormige oprit. Het was het soort plek waar ooit zo’n beeldje van een zwart slaafje in jockeykostuum in de voortuin had kunnen staan. Maar als dat het geval was geweest, dan had iemand de goede smaak gehad om het weg te halen.

Ik zat achter het stuur van mijn nieuwe oude Honda. Ik had mijn bijzonder oude Accord voor een minder oude Accord ingeruild. Deze had een handmatige versnelling, en het schakelen gaf me het gevoel dat ik jonger en sportiever was. Mijn eerste auto, het was zo’n dertig jaar geleden, was een Toyota Celica met een versnellingspook. Al mijn auto’s waren sindsdien automaten geweest. Tot nu dus.

Ik parkeerde voor de dubbele voordeur van het huis; mijn auto werd overklast door een zwarte Lexus SUV, een witte vierdeurs Acura en een BMW uit de 7-serie. De gecombineerde waarde van deze drie auto’s oversteeg waarschijnlijk mijn totale inkomen van de laatste twintig jaar.

Nadat ik had aangebeld verwachtte ik min of meer dat er een butler of een kamermeisje zou verschijnen, maar het was Madeline Plimpton zelf die opendeed en me vroeg binnen te komen.

Ik schatte haar ergens rond de zeventig. Ze was een slanke, goed uitziende vrouw, aristocratisch, gekleed in een zwarte pantalon en een zwart-zijden topje, met een bescheiden parelketting om haar hals. Haar goedverzorgde witgrijze haar viel tot op iets boven haar schouders, en ze droeg een bril met een goudkleurig montuur.

‘Dank voor uw komst, meneer Weaver,’ zei ze.

‘Het genoeg is geheel aan mijn kant. Noem me Cal, alstublieft.’

Ze nodigde me niet uit haar Madeline te noemen.

Ze ging me voor door de hal naar de eetkamer, waar de thee klaarstond. Porseleinen kopjes, een zilveren melkkannetje en een dito schaalje met suikerklontjes.

‘Mag ik u een kopje thee aanbieden?’ vroeg ze.

‘Graag,’ zei ik.

Ze schonk de thee in en ging aan het hoofd van de tafel zitten. Ik nam een stoel aan de verre kant rechts van haar.

‘Ik heb goede dingen over u gehoord,’ zei ze.

‘Ik neem aan dat u als voormalig uitgever zo uw bronnen heeft,’ antwoordde ik glimlachend.

Ik registreerde een nauwelijks merkbare huivering en nam aan dat het door mijn gebruik van het woord *voormalig* kwam. ‘Die heb ik, ja. Ik ken zo ongeveer iedereen in dit stadje. Ik weet dat u hier bij de politie heeft gewerkt. En dat u een vergissing heeft begaan, waarna u een paar jaar in Griffon heeft gewoond en als privédetective bent begonnen. En toen kwam u terug,’ ze zweeg een moment, ‘na een persoonlijk drama.’

‘Dat klopt,’ zei ik.

‘En nu woont u weer sinds een paar jaar hier.’

‘Ja.’ Ik deed een suikerklontje in mijn thee. ‘Ik neem aan dat ik door de ballotagecommissie ben. Dus waar wilde u het met me over hebben?’

Mevrouw Plimpton haalde diep adem, bracht het kopje naar haar lippen en blies erop. De thee was heet.

‘Het gaat over mijn achterneef,’ zei ze.

‘Oké.’

‘De zoon van mijn nicht. Ze hebben een zwaar jaar gehad.’

Ik wachtte op meer.

‘Mijn nicht en haar zoon wonen in Albany. Maar het leven is daar ondraaglijk voor hen geworden.’

‘Ondraaglijk’, dat woord kende ik maar al te goed.

‘En waarom precies?’ vroeg ik.

Een volgende stilte. ‘Jeremy – dat is mijn achterneef – heeft een aanvaring met justitie gehad die veel negatieve aandacht heeft getrokken. Daardoor is het leven daar een hel voor hem geworden. Sommige mensen, lieden met weinig waardering voor ons rechtssysteem, hebben Jeremy en mijn nicht, Gloria, lastiggevallen. Nachtelijke telefoontjes, het huis met eieren bekogeld... Er is zelfs een doodsbedreiging in de brievenbus aangetroffen. Hij was met kleurkrijt op een papier geschreven dat met uitwerpselen was besmeurd, als u zich zoiets kunt voorstellen.’

‘Wat bedoelt u met “een aanvaring”, mevrouw Plimpton?’

‘Een verkeersongeluk. Een zaak die buiten alle proporties is opgeblazen. Ik bedoel, ik wil niet zeggen dat het geen tragedie was, maar de reacties zijn ronduit belachelijk.’

‘Mevrouw Plimpton, misschien kunt u beter bij het begin beginnen.’

Ze schudde kort en resoluut haar hoofd. ‘Dat lijkt me niet nodig. Ik ben geïnteresseerd in uw diensten, u hoeft niet alle details te weten. Hoewel ik u moet zeggen dat Gloria meer een dochter voor me is dan een nicht. Ze kwam bij me wonen toen ze tiener was, dus we hebben...’

Ik wachtte tot ze ‘een hechte relatie’ zou zeggen.

‘... een gecompliceerde relatie,’ zei ze uiteindelijk.

‘Ik weet niet wat voor diensten u van me verwacht,’ zei ik.

‘Ik wil dat u Jeremy beschermt.’

‘Hoe bedoelt u, hem beschermen? U bedoelt toch niet dat ik zijn bodyguard moet worden?’

‘Ja, dat hoort er wel bij. Ik wil dat u zijn veiligheid evalueert, en dat u, zoals u zei, het werk van een bodyguard doet.’

‘Ik ben geen bodyguard. Daar heb je andere mensen voor.’

Madeline Plimpton zuchtte. ‘Goed, misschien dat u uzelf in strikte zin niet zo ziet. Maar u bent een voormalig politieman, u heeft criminele elementen bestreden. Ik denk dat de bezigheden van een bodyguard niet zo ver weg staan van wat u dagelijks doet. En zolang uw diensten nodig zijn, ben ik bereid u vierentwintig uur per dag te betalen. Een van de redenen waarom u me de ideale man hiervoor leek – en ik bedoel het niet bot, meneer Weaver – is omdat ik begrepen heb dat u geen gezin heeft. Het zou voor u minder lastig zijn dan voor iemand anders.’

Ik vroeg me af of ik Madeline Plimpton wel mocht. Maar goed, ik zou nog geen droge boterham verdienen als ik alleen maar voor aardige mensen wilde werken.

‘Hoe oud is Jeremy?’ vroeg ik.

‘Achttien,’ zei ze.

‘En wat is zijn achternaam?’

Ze beet even op haar lip. ‘Pilford,’ zei ze, bijna fluisterend.

Ik knipperde met mijn ogen. ‘Jeremy Pilford? Uw achterneef is Jeremy Pilford?’

Ze knikte. ‘Ik begrijp hieruit dat u zijn naam kent.’

Het hele land kende zijn naam.

‘De Big Baby,’ zei ik.

Madeline Plimpton vertrok nu duidelijk haar gezicht. Ze keek alsof ik mijn hete thee over haar dooraderde hand had gegoten.

‘Ik wou dat u dat niet had gezegd. De verdediging heeft hem nooit zo genoemd. De openbare aanklager kwam met deze beledigende benaming, en daarna liep de pers ermee weg. Het was vernederend. Niet alleen voor Jeremy, maar ook voor Gloria. Het heeft haar een slechte naam bezorgd.’

‘Maar het kwam wel voort uit de verdedigingsstrategie, is het niet, mevrouw Plimpton? Want het was precies wat Jeremy’s advocaat in feite zei. Dat was het argument. Dat Jeremy zó verwend was en nooit zelf iets hoefde te doen; dat hij zijn hele leven lang nooit verantwoordelijkheid hoefde te nemen en dat hij niet beseftte dat hij iets verkeerd had gedaan toen hij...’

‘Ik weet wat hij heeft gedaan.’

‘Toen hij na een feestje straalbezopen achter het stuur ging zitten en iemand doodreed. Met alle respect, mevrouw Plimpton, zoiets zou ik geen verkeersongeluk willen noemen.’

‘Misschien bent u niet de juiste persoon voor deze baan.’

‘Misschien niet, nee.’ Ik zette het theekopje op tafel en schoof mijn stoel naar achteren en stond op. ‘Bedankt voor de thee.’

Ze hief haar hand op. ‘Wacht.’

Ik wachtte.

‘Alstublieft,’ zei ze.

Ik leunde met mijn handen op de rand van de eettafel.

‘Ik neem aan dat iedereen die ik hiervoor zou benaderen deze reactie zal hebben. Jeremy weet de mensen niet voor zich te winnen. Maar het was het besluit van de rechter om hem geen celstraf te geven. Het was de rechter die de jongen een voorwaardelijke veroordeling heeft gegeven. Het was de rechter die zich door meneer Finch liet overtuigen dat...’

‘Meneer Finch?’

‘Jeremy’s advocaat, aan wie u zojuist refereerde. Grant Finch. Het was

meneer Finch die met deze verdedigingsstrategie kwam, en eerlijk gezegd had niemand verwacht dat het de rechter zou overtuigen. Maar we waren er zielsgelukkig mee. Het zou een ramp geweest zijn als Jeremy in de gevangenis was beland. Hij is tenslotte nog een jongen. Hij zou de gevangenis niet hebben overleefd. Hoe verschrikkelijk de reacties op de uitspraak ook zijn, het is nog steeds beter dan een leven achter de tralies.'

'Behalve dan dat hij nu in angst leeft.'

Madeline Plimpton reageerde met een instemmend hoofdknikje. 'Dat is waar, maar dat is tijdelijk. Jeremy had jarenlang in de gevangenis kunnen zitten. De consternatie over de uitspraak zal op z'n hoogst een paar maanden duren, lijkt me. De wereld wacht altijd op iets nieuws om zich kwaad over te maken. Een jager die in Afrika een beroemde leeuw doodt. Een vrouw die een foute grap over aids tweet. Een domme politicus die denkt dat verkrachte vrouwen niet zwanger kunnen worden. Of die andere rechter, die de jongen die een bewusteloos meisje had verkracht zo'n lichte straf gaf. We maken ons zo graag kwaad over iets dat er elke week wel iets nieuws is. Uiteindelijk zal men Jeremy's geval vergeten, en dan zal hij mogelijk een normaal leven kunnen krijgen. Maar ondertussen moet hij veilig zijn.'

Ik vroeg me af of de familie van het doodgereden meisje ooit nog een normaal leven zou krijgen, maar ik besloot het niet hardop te zeggen.

'Maar om op uw eerdere opmerking terug te komen: ja, hij werd als de Big Baby gebrandmerkt. Een tiener die als een klein kind werd gepamperd. De openbare aanklager zei het ooit terloops, en de media liepen er direct mee weg. CNN maakte er zelfs een flitsend logo van. De Big Baby-zaak, met van die computeranimaties erbij.'

'Iemand die een krant heeft gerund, zou toch moeten weten dat het zo werkt?'

'Dat weet ik, ja,' zei ze. 'Maar dat wil niet zeggen dat ik alles waar de media mee aankomen goedkeur.'

'Ik weet werkelijk niet waarmee ik u kan helpen, mevrouw Plimpton,' zei ik. 'Maar ik kan u wel enkele bureaus aanraden. Bedrijven die minder op researchewerk zijn gericht dan ik. Bij hen kun je zware jongens inhuren.'

'Ik wil niet dat Jeremy door een stel halve criminelen wordt omringd.'

Ik haalde mijn schouders op.

'Zou u ze dan tenminste niet willen ontmoeten?' vroeg ze. 'Jeremy en mijn nicht? Dan kunt u daarna beslissen of u de baan neemt of niet. Ik weet zeker dat u ze niet de karikaturen zult vinden die men van ze ge-

maakt heeft als u hen eenmaal hebt gesproken. Het zijn normale mensen, meneer Weaver. En ze zijn bang.'

Ik pakte mijn opschrijfboekje en een pen uit de binnenzak van mijn jack.

'Geef me hun adres in Albany maar.'

'O, dat hoeft niet,' zei Madeline Plimpton. 'Ze zijn hier. Ze logeren al een paar dagen in mijn huis. Ze zitten achter op de veranda en wachten op uw komst.'